

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ὁ ἱ. Ἀσπασίως Πρεβεζιώτης μετὰ τῶν θυγατρῶν του δεσποζήσαν Ἀγαθῶς καὶ Κρονιάδος Πρεβεζιώτου δευτερίας τῆς Ἀσπασίδος ἐκφράζουν τὴν θερμότητος εὐχαριστίας τὸν εἰς πάντα τοὺς καθ' ὅπου κήρυξται ἔχοντες συμπαθείαν τὸν πόνθου αὐτῶν καὶ ἐπιβλήσαντας τὰς συμπαιδείας τὸν εἰς τὴν κλῆσαν αὐτοῦ διαβεβαιώσαντες δυστυχισμένῳ τῷ θανάτῳ τῆς προσλευστέρας καὶ εὐτυχῶς αὐτῶν σελύρου καὶ μητρὸς ΑἰΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ Ἰδ. δι' εὐχαριστοῖν θερμῶς τῇ Α. Θ. Π. τῇ Οἰκουμένικῃ Πατριάρχῃ κ' Ἰωακείμ τῷ Γ' εὐσεβετηθέντι ἔσωσεν πῶς ἰσχυρῶς διεβάδων συλλυπητήρια ἀδελφοῦν ἐκ τῆς Α. Π. τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Δαυριανίου, τοῦ Σεβαστ. Μητροπολίτου Ἀγίου Ἐθέσου κ' Ἰωακείμ καὶ Ἀγίου Ἀμασίου κ. Ἀνθίμου, τῷ Ἐσχωτήρῳ κ. Ἀλεξάνδρῳ Καρδιοθεωρῶ Πατρὶ καὶ τῇ Ἐγγενεστῇ Κυρίῳ Ἁλ. Καρδιοθεωρῶ, τῇ ἐν Μακρυχωρίῳ Σουλτάνῃ Ἀποστολῇ Παύλῳ εὐσεβετηθέντι ἔσωσεν ἀνεπαισθη-

ποῦ κατὰ τὴν κλήσαν ἐκ τοῦ κ. Ἡρακλείου Πιπτιῶ, τῇ ἐν Σεβασίῳ Φιλοπότῳ Ἀδελφότητι συλλυπητήριος δι' ἰσοτιμίας, τῇ ἄδελφῳ Ἐθέρῳ τῶν Σχολῶν Διπλοπόνου δευτερινῶς φιλανθρωπικῶς διὰ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς κ. Στ. Βισσοῦ ἱατροῦ, τῷ κ. Καλλιάρχῳ βέτ. Ἀποστολῶν, τῷ εὐσεβῶν ἀσθεὶ καὶ Συντάξῳ τοῦ ἡμερησίου ταξί, τῇ ἐν Βουκουρεστίῳ εὐγενεστῇ ἀδελφῶνιδι Μαρίνῃ Σενοκράτου, ὅς καὶ τῆς πολλῆς φιλίας καὶ γνωστός τοῖς ἰνδιβέντε καὶ ἐκ τοῦ ἔθιμου καθ' ὅσον ἔσωσεν ἔκφρασαν αὐτοῖς θερμῶς ἐπὶ βαρῶ ἔργῳ τὸν συμπαρητήρ καὶ σεβαστὸν εἰς τὴν μνήμην τῆς μακαρίτου, εἰσὶν ἐκ καὶ τῷ κ. Γ. Κόντῳ ἱατρῷ ἰδὸν εὐσεβετήτους παρασχόντι τῇ μακαρίτῳ τὴν ἱατρικὴν συνδρομήν του.

ΤΥΠΟΝ Μ. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ
Γαλατῶ, ὄδῳ Ἡελίου, ἀρ. 12.

— Διευθυνταὶ ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ —

«Ὁ πᾶσι τὰς ἁγίας
τοῦς ἡσίοις σπαραγμῶν.
ἠβλατο πρὸς τὸν...
ἔβρ. ἠρ. Μαν. σ. 673 - 5

ΕΠΙ Τῆς ΑΝΑΡΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ Α. Α. Μ.
ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΒΔΟΥΛΑ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ

Χθὲς ἡ βασιλεὺς αὐτῆ τῶν πλεῶν τῆς φαιδρᾶν καὶ πάμπατων ἐορτῆν, τὴν ἐορτὴν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σιπτοῦ καὶ πατρικοῦ Κυριαρχοῦ τοῦ μεγάλου καὶ κρατικοῦ Ὀθωμανικοῦ τούτου κράτους. Χθὲς ἐκατομυρία λαῶν ἀνήγειραν θερμῶν εὐχῶν πρὸς τὸν Πλάστην ὑπὲρ τῆς πεφιληγμένης καὶ σεπτικῆς ταύτης, κεφαλῆς, ἥτις ἀποστέλει τὴν πολυτέλειαν Κορυφῆν καὶ Κο-

ρωνίδα τῶν, καὶ ἐκατομυρία φῶτων κατεσπλάγγαν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν ἀναφύοντα ὡς εὐκτήριον φανὸς τῆς ἀθανάτου ταύτης Λατανίας. Ἡ ὅλα ἐκατομυρίων ἑλλωλαῶν προσηγομένῳ ὑπὲρ ἐνὶς μέσῳ προσώπου εἶναι πάντοτε συγνηθῆναι τι. Δίτσι μετ' ἀπαύρου ἐξάρτους ὀθωμανικαί ὅποιον ἀχανῆ καὶ ὑψίστην κίετήται στήμασιον δι' αὐτὰ τὸ πρόσωπον τοῦτο τὸ ἔνν καὶ μόνον, τὸ πρόσωπον τὸ Βασιλικῶν, παρ' οὗ καὶ μόνου ἐξαρτάται ἡ προστασία καὶ εὐτυχία αὐτῶν καὶ εἰ ποικίλει αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τύχαι. Ἰατρ' τοῦ ἔννε τούτου πανοπέτου καὶ ὑψηλοῦ προσώπου, παρὰ τῆς μεγαλειότητος καλοκάγαθίας τοῦ ὄποιου τοσούτων καθ' ἑκάστην ἀπολαύομεν ἀγαθῶν, ἰγμόντες καὶ ἡμεῖς τὴν ἀσυνήτη ἡμεῶν φωνῆν, ἐδόμηθη τοῦ Ἰγίστου Ἀνακτοῦ τῶν ἀνάκτων, ὅπως ἐπιδαφίλῳ ἐκείνῳ πᾶν ἀγαθὸν ἐπ' ἀγαθῶ τῶν παρὰ τοῦ πῶδας τοῦ δεομένου ἐκατομυρίων!

ἔσω λύτην ὅτι ἡ Ἀνοῦτα ὁμ προέμια ἐφύξῃς καὶ μόνη διαρκῶν ἐπὶ κατωῦν τῆς.
— Νονά, τίμην ἡ Ἀνοῦτα, εἰν ὁμ φύμα ἐντιπῶν εἰμῆ μόνον ὅταν μὲν δαίξῃται.
Ἡ πρηνήσῃσα τὴν κατρησασθὴ ἐνέμῃσι καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνήθη τις διαμολογήθη ἐπισημῶς : ἡ Ἀνοῦτα ἔπαυσε πλὴν ἡ ἀνήκη εἰς αὐτήν.

XII.

Καὶ πᾶν ἀποθῶ τῷ Μάρτῳ Ρῶ. Ὅταν περίκατος κλέον, οὐτὸ ἀνέστην, οὐτὸ μωμιαῖ ἐκείν ἐκασπῶντων ἱεραρῶν. Ἄμα τῇ εὐδοίᾳ τῆς Ἀνοῦτας εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν ἔρχον ἡ ἀποθῆνη παρτήρ καὶ σπῆδον ὀλιγῶν. Ἡ Μάρτῳ ἐπαθῆν ὅταν ὄραται εἰς τὴν σπουδῆν τῆς παστοραρίας, ἥτις μόνη ἐκλήρου τὸ κῆνον τῶν ἀδελφῶν ἡμεῶν ἐπὶ δὲ καὶ ἱεραρῶν τῆς.

Ἰβὸς ἐπιστολῆς τῆς, ἦν τῇ ἐφραβῆν ὁ ἀδελφός τῆς Τριβῶς.

εἰς αὐτὴν ἐφραβῆν κῆνον πλεονέτερον ἡμεῶν ; Πᾶσις μὲ ἐπαύθηνα ἡλληνητῆς, τὰ ὅπου ἐν ἐκ τῆ βῆλα καὶ βῆλα εἰς οὐδὲν γέρας. Ὁ ἡλιμορῶν ἐφραβῆρος, τὸ ὄπου μὲ ἐφραβῆς καὶ τὸ ὄπου καὶ σπασπῶνδῶν, εἶναι εἰ τῶν προμαρῶν ἡλληνητῶν. Καθῆτις ἀρετὰ χρέματα καὶ ὄπουται ἡ ὄραβῆς μὲν εἰ τῶν πλεονέτερον ἡμεῶν, αἰ ὄπουται ὄπουται καὶ αὐλοῦται παταχῶ καὶ ἐν περιφρονῆται ἀπὸ χερῶν εἰς χερῶν ἔσω οὐδὲν ὄπουται κῆνον. Μὲ τὰ ὀλικα αὐτὰ μὲ ἀβῆτα ἐφραβῆς εἰς τὸν οἶκον, ὄπου μόνος ὄπουται νὰ προκαλέθῃ φρακαλῆ δυστυχίματα. Ἀπαιτῶ καὶ ἐφραβῆ τὴν ἐπιστολῆν ταύτην χερῶν τοῦ Ἰβου σου συμφρόνους.

(Ἰ. Ἀνδ. Ιουβῆ)

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Διάλεξις

ἐν τῷ ἐν Μακροχωρίῳ συλλόγῳ

«Ἀπόστολος Παῦλος»

(συνέχεια ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 12)

Παρὰ τὸ πλεονέκτον τῆς ἰδανικῆς κόρης τοῦ οὐρανοῦ, περικαλλῆς ἐπίσης καὶ ἀγέφυχος, ἀλλὰ τραχυτέρα καὶ ἀμέτοχος τῆς ἀσπίλου ἀδρότητας ἐκείνης, ὀρθοῦται ἡμίγυμος καὶ ἀλῆτις ἢ ἀλκιμος θεότης τῶν δαῶν, ἢ τοξοφόρος Ἄρτεμις.

Μελανόκομος καὶ μελανόφθαλμος, ἀπειπλος ἢ βραχύπεπλος τὸ πλεῖστον, γοργῆ ὡς τὸ δειρροῖν νῆμα τῶν πηγῶν, ὅπου ἀντανακλᾷ ἐπὶ στιγμὴν φευγαλέα τὸ κρυστάλλινον ἀλλὰ καὶ ψυχρὸν αὐτῆς κάλλος, μισάνθρωπος, φιντασιόπληκτος, κρυπτομένη ἀποτόμως ὡς ἡ ἔλαφος εἰς τοὺς πυκνοφύλλους λαβυρίθους τῶν εὐσκίων αὐτῆς δαῶν, ἢ ἀπλαστος κριμνοβάτις, ἢ ἀειθαλῆς γεροντοκόρη εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορος πρὸς τὴν σύμπληξιν τῶν πολιτειῶν καὶ τὰς γλυκειὰς καὶ ἀδρὰς ἡδονὰς τῆς ἐστίας.

Τὴν γυναικεῖαν βελόνην οὐδέποτε ἐψάσαν αἱ λευκαὶ χεῖρες τῆς, ἃς τὸ τόξον μόνον καὶ ἡ φαρέτρα ἀπασχολεῖ. Μονήρης δὲ καὶ σιωπηλὴ καὶ ἀγρία καὶ ἀτημέλητος πλανᾷ τὸ ὑπερύψηλον ἀνάστημα καὶ τὸ ἀρειμάνιον κάλλος τῆς κατὰ τε τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας ἀνά τὴν ἔρημον φύσιν.

Εἶναι ἡ ἀγρία, ἢ ἀληθῶς ἀνδρώδης καὶ χειραφετημένη γυνή, ἢ ἐκ κλίσεως γεροντοκόρη, ἥτις οὐδόλως συμβάλλεται πρὸς σύμπληξιν τῶν κοινωνιῶν καὶ εὐόδωσιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Εἶναι, ἂν μοι ἐπιτρέπται ἢ ἀναχρονίζουσα φράσις, ἀθλητίζουσα ἀμερικανίς, (sportiste), ἐξ ἧς οὐδὲν ἔχει ν' ἀναμένῃ ἢ πολιτεία καὶ ὁ οἶκος. Ἴδωμεν δὲ καὶ τὰς ἐξηρητημένους ἐννοίας, ἃς πρὸς αὐτὴν συνῆλπον οἱ ἀρχαῖοι.

Ἄγρια καὶ ἀσυμπιθῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώ-

πους ἢ κυνηγέτις θεά, δὲν ἀπλάανεν ἐπίσης παρ' αὐτῶν ἀκραιφνοὺς συμπαθείας, ἀλλ' ἐκαταναγκαστικῆς μᾶλλον λατρείας καὶ φόβου, ἢν ἐνέπνεον τὰ ἀνηλεῶς ἐκπεμπόμενα ἀργυρᾶ βέλη τῆς, ὧν ἡ πρώτη συμβολοποιήσις εἶναι αἱ ἀργυραὶ ἀκτίνες τῆς σελήνης, ἥτις ἐμπνεύσασα εἰς τοὺς ἀρχαίους τὴν ἰδέαν τῆς ἀγαμίας διὰ τὸ μονήρες αὐτῆς ἐν τῷ στερεώματι, ἐπροσωποποιήθη ἐν τῇ τοξότιδι παρθένῳ θεᾷ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Φοῖβης.

Ἄλλ' ἡ σελήνη ὡς ἀνάσσει τῶν γλυκυτάτων ἑαρινῶν νυκτῶν, ἀνάσσεις συνάμα καὶ τῶν νυκτῶν τῶν ἀγρίων τοῦ σφοδροῦ χειμῶνος, ἐν αἷς πᾶν τρομερὸν καὶ ἀπαίσιον δύναται νὰ συμβῇ ταρασσὸν τὴν σιωπὴν τῶν κυνῶν, ὧν ἡ ὑλακὴ ἀντηχεῖ ἀπαισίως ἐν τῇ ζοφερᾷ ἐρημίᾳ. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἰδέα τῆς νυκτὸς ἐν γένει καὶ τοῦ ἀγρίου σκότους ἰδίᾳ συνταυτίζεται πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Φοῖβης Ἄρτεμιδος. Γουντεῦθεν προκύπτει ἡ φοβερὰ θεὰ Ἐκάτη, θεὰ τοῦ σκότους καὶ ἐπομένως τοῦ Ἄδου, θεὰ ἀγρία, ἥτις περιφέρεται, φαίνεται, ἀπαισία ἐν τῇ νυκτὶ προερχομένη ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ εἰς τὴν θεάν τῆς ὁποίας ἐκ φόβου ὑλακτοῦσιν οἱ κύνες. Ταύτην ἐκαλοῦνται οἱ γόπτες καὶ αἱ φαρμακεύτριαι γυναῖκες, ὧν λαμπρῶς διαζωγραφεῖ τὰ σκότια ἔργα, ὁ Θεόκριτος ἐν σχετικῷ εἰδυλλίῳ αὐτοῦ. Πρὸς ταύτην τὴν **δασπλήτα** (ἐκ τοῦ γῆν πλῆττω, δωρικῶς) Ἐκάτην λέγει ἡ φαρμακεύτρια τοῦ Θεοκρίτου Σιμαίθα παρασκευάζουσα μαγικὸν φάρμακον, ὅπως ἐπαναφέρῃ παρ' ἑαυτῆς τὸν ἐγκαταλείψαντα αὐτὴν ἄνδρα «Φέγγε μοι, λέγει ζωπρῶς ὁ Σελήνη! Σὲ ἐπικαλοῦμαι, ὦ ὑποχθονία Ἐκάτη, ἢν καὶ οἱ κύνες φοβοῦνται. Χαῖρε Ἐκάτη δασπλής, καὶ κατάστησον τελεσφόρον τὸ μαγικόν μου φάρμακον.» Τὴν σκυθρωπὴν ταύτην καὶ ὠμὴν θεότητα οἱ Ἕλληνες ἐνεθρόνισαν κυρίως ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ, (τῇ σήμερον καλουμένῃ Κριμαίᾳ,) ἢν ἐθεώρουν ὡς τὴν ἀπωτάτην πρὸς βορρᾶν μετὰ τὴν Σκυθίαν χώραν τῆς ὑψηλίου, καὶ ὡς τὴν

μᾶλλον σκοτεινὴν καὶ δυσχείμερον, αὐτοί, οἱ ἄνθρωποι τῶν μειδιῶντων λειμώνων καὶ τοῦ ἀλάτου φωτός, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγριότητα τῶν κατοίκων τῆς, οἵτινες ἔθυσον εἰς τοὺς θεοὺς τῶν τοὺς προσερχομένους εἰς τὴν παραλίαν τῶν ξένους. Ἐγένετο δὲ τοῦτο ὅτε σωθεῖσα ἀνεπίστως ἐκ τῆς θυσίας, κατέφυγεν εἰς Ταυρίδα ἢ Ἰθυγένεια ἀφερωθεῖσα εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἄρτεμιδος· ἐκτοτε δὲ ἀπεθεώθη καὶ συνεχωνεύθη μετ' ἐκείνης εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρῶτον θεότητα, ἥτις ἐλατρεύθη ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἰθυγένεια Ἐκάτη.»

Παρὰ τὴν ὠκύποδα καὶ εὐλύγιστον ταύτην ὀρεινὴν θεάν, ἃς ἀναφέρωμεν καὶ τὴν ἀδρὰν καὶ νοχελῆ, τὴν καλλιθέλαρον καὶ καλλιπάρειον Ἀφροδίτην, τὴν φιλομαδῆ τοῦ κάλλους θεότητα, ἢν ὁ ἀρχαῖος νοῦς διέπλασε μετὰ θαυμασίας ποιήσεως ἀναδυομένην ἐκ τοῦ δροσεροῦ τῶν κυμάτων ἀφροῦ, θέλων, φαίνεται, νὰ παραστήσῃ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἡδυπαθῆ μακροχρόνια τῶν ποιητικῶν ἐν τῇ θαλάσῃ λουτρῶν ἐν ὥρᾳ θέρους, ἴσως δὲ καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῶν λουτρῶν καὶ τῆς καθαριότητος ἐπὶ τῆς καλλονῆς. Αὕτη ὡς θεὰ τῆς ὠραιότητος, εἶναι ἐπίσης κόρη τοῦ Διὸς, ἐμφαίνουσα τὴν ἀμεινον ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀπόρροιαν τοῦ κάλλους. Παριστώσα δὲ τὴν ἰσχυροτάτην καὶ ἀκατανίκητον, ἀλλὰ καὶ πολλακίς ἀκροσφαλῆ καὶ ὀλεθρίαν δύναμιν τῶν γυναικείων θελήπτρων, προσωποποιεῖ γυναῖκα ἐξόχως φιλάρεσκον καὶ ἀκκίστριαν περὶ οὐδενὸς ἄλλου μελομένην ἢ περὶ τῆς καλλονῆς, ἐξαντλοῦσαν εἰς κατακτήσεις ἀνωφελεῖς «τὰ θελκτῆρια γόπτρα τῆς μαγικῆς αὐτῆς ζώνης» καὶ ἐπομένως ἐκτροχιαζομένην συχνότατα εἰς τὰ αἰσχίστα τῆς ἀνηθικότητος βάραθρα. Βαθὺς ἐπίσης κοινωνιολογικὸς συμβολισμὸς ἀναπαριστῶν πιστῶς πᾶσαν πολυθέλητρον, ἀλλ' ἀπώλεσμένην ἠθικῶς γυναῖκα τῶν τριόδων καὶ τῆς στοᾶς, ἥτις τοσοῦτον ἔδρασεν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ Λαῖς

τοῦ Ὀλύμπου. Οὐχ ἦττον, ἵνα μὴ ἡ ἰδέα τοῦ κάλλους κατασπλωθῆ οὕτως ὑπὸ γενικὴν ἐποψὴν καὶ πρὸ τῶν χοίρων βληθῆ ὁ μαγυγαρίτης οὗτος ὁ τοσαύτας θείας παρασχῶν ἐμπνεύσεις εἰς τὸ ἀγνὸν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης πύρ, ἢ Ἀφροδίτη ἐλατρεύετο δι' ὑπόστατος, ἦτοι ὡς ἐπίγειος, διαγραφομένη ὡς ἄνω παριστώσα τὸ ἐξοχὸν ἐπὶ τῆς γῆς γυναικεῖον κάλλος, καὶ ὡς οὐρανία κατοικοῦσα εἰς τὸν αἰθέρα καὶ ἐκπροσωποῦσα αὐτὴν τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπειρώς καλοῦ, αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες καὶ ἐκπαγλὸν παραδείσιον κάλλος. Τοιοῦτος λοιπὸν καὶ ὁ γυναικεῖος τῆς γοήσεως ταύτης θεᾶς χαρακτήρ, μεθ' ἢν ἃς ἀναφέρωμεν ἄλλην ἀντίθετον πρὸς αὐτὴν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἐξίσου καὶ πλέον ἐπισπουδαίαν ἐν τῷ ἐθνικῷ βίῳ. τὴν θεάν Ἐστίαν, παραληφθεῖσαν παρὰ τῶν Ρωμαίων, παρ' οἷς ἐθέσπισεν αὐτὴν ὁ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων αὐτῶν Νουμάς ὁ θεσμοθέτης. Οὗτος βασιλεύσας τῆς Ρώμης ὀλίγα μόνον ἔτη μετὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς, ἀνάγκην εἶχεν, ὅπως ἐξαγνίσῃ τὰ ἦθη καὶ περιστείλῃ τὰς ἀχαλινώτους ὀρμὰς τῶν ἀλητῶν καὶ προσφύγων, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὴν πρῶτην αὐτῆς κοινωνίαν, νὰ θέσῃ ὄριον ἀπειθουμένου πρὸς τὴν δεισιδαιμονίαν αὐτῶν, ἦτοι νὰ ἡμερώσῃ καὶ ἀνθρωπίσῃ αὐτοῦς ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας. Μεταξὺ ἄλλων λοιπὸν θεοτάτων, ἃς ἐξεῦρεν ἐλίτιδες, ἐδημιούργησε πρὸς καθάγιασιν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ ὀροθέτησιν καὶ κρηπίδωσιν τῶν βάσεων αὐτοῦ καὶ τὴν Ἐστίαν, θεάν τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ στοιχείου, τοῦ πυρὸς, θεάν τοῦ οἰκιακοῦ πυρὸς τοῦ συγκεντροῦντος περὶ τὴν εὐεργετικὴν του θερμότητα ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν, ἐπὶ δὲ καὶ κατὰ συνειρημὸν, θεάν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ τῆς ἐξαγνιζούσης αὐτὸν ὑπερτάτης ἀγνότητος τῶν ἠθῶν. Καίτοι ἀγαμος, διότι παριστᾷ οὐχὶ τὴν σύζυγον, ὡς ἡ Ἥρα, ἀλλὰ τὴν ἀγνὴν γυναῖκα ἐν γένει, καὶ ἰδίᾳ ὡς εὐεργετικὴν τοῦ οἴκου πρόνοιαν, μονιμοποιεῖ οὐχ ἦττον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἠθικῆς ἀγνότητος καὶ τὴν ἱερωτάτην

συζυγικήν πίστιν καὶ τὸν εὐλαβῆ πρὸς τὰς πατριόους παραδόσεις σεβασμόν, ἔτι δὲ καὶ τὴν αἰδῶ τὴν ἀποτελοῦσαν ἀναλόσπαστον στοιχείον τῆς γυναικείας ἀρετῆς καὶ σεμνότητος.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΑΤΟΥ

Παρακκλιούντα: ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Βοσποριέδος» ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις καθυστεροῦσιν εἰσέτ: τὴν συνδρομὴν τῶν ὅπως σπεύσωτ: ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

Σ ΤΗΝ Ε. Μ.

ΣΤΑ ΠΙΚΡΑΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ

Μούπες πῶς πάσχεις καὶ πονεῖς
καὶ τόσκι ἔχεις θλίψη,
ποῦ θέλεις τάφου μάρμαρο
τὸ σῶμά σου νὰ κρύψῃ.

Καὶ εἶπες τὰ θανάσιμα
τὰ λόγια σ.ν 'ς 'μένα !
πῶχῳ τὰ φίλτρα βρῆ τῆς γῆς
'ς τὴν νειότη σου κλεισμένα,

'ς 'μένα 'ποῦ τὰ γέλοια σου
τὴν ἀνοιξι μού φέρνουν,
κι' ὄλες τὲς πίκρες τῆς ζωῆς
ἀπ' τὴν καρδιά μου πέρνουν.

γιά νὰ μου σχίσῃς τὴν καρδιά·
ἐσὺ νὰ τὴν ξεσχίσῃς ! ;
ἀχ δὲν θὰ βρῆς τέτοια κορ'ιά
ὄποιον κι' ἂν ἀγαπήσῃς·
Σὰν τὴν δική μου τὴν καρδιά
δὲν θάβρῃς νὰγαπήσῃς ! . .

Μά . . ἄς τῆπες ! γῶ, ποῦ σ' ἀγαπῶ
δὲν σου κρατῶ κάκια·
ἔχω γιά λησιμοδότανο
τὰ ὠραϊά σου φιλάκμα.

Ἐσένα μόνον ἀγαπῶ,
ἐγῶ· γιά σένα λυόνῳ·
καὶ 'βρίσκῳ ὄλη τὴ χαρὰ
'ς τὰ δύο σου μάτια μόνο.

Ἐσὺ ποῦ εἶσαι ὄλη φῶς,
ποῦ εἶσαι ὄλη χάρη,
'ς τὸν δρόμο μου τὸν σκοτεινὸ
εἶσαι οὐρανοῦ λυχνάρι.

Ἄχ πόσο σὲ ἠγάπησα ! . .
νὰ πῶ ἂν πρέπη πόσο,
μὲ λόγια εἶναι ἀδύνατο
νὰ σοῦ το φανερώσω.

Ὅλα τὰ βάσανα τῆς γῆς
εἶναι γλυκὰ κοντά σου,
ὄλες τοῦ κόσμου οἱ ὠμορφιῆς
εἶν' Ἄδης μακρυνά σου.

Σ τὴν γῆ δὲν ἔχω ἄλλη χαρὰ
κι' οὐδὲ ζητῶ ἄλλη
ἀπ' τῆς γλυκειῆς ἀγκάλῃς σου
τὰ ὄνειροφόρα κάλλη.

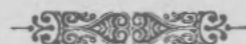
Εἶναι πικρὰ καὶ σκοτεινὰ
καὶ μαῦρα εἶναι τὰ ξένα·
μὰ ἡ ξένη γῆ εἶναι πικρὴ
διπλᾶ χωρὶς Ἐσένα.

Τὸ κύμα τῆς ἀκοροιλιάς
καὶ τῆς αὐγῆς τῆς ἀστέρῃ
μόνο γιά 'Σένα τὰ ρωτῶ
'ς τὰ ξένα ἐκεῖνα μέρη.

Τὰ ἄνθη, ποῦ μοῦ δώρησες
θά μου θυμοῦνε ἐσένα
θᾶναι λουλούδι τῆς χαρᾶς
'ς ἐ στήθῃ πικραμένα.

Ἐσένα μόνο σκέπτομαι
μέσ' 'ς τὰ πικρὰ τὰ ξένα·
Ἐσένα μόνον ἀγαπῶ
καὶ μέσ' 'ς τὰ ξένα, Ἐσένα ! . .

Κλεάνθης Α. Βασδαρδάκις.

ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ

«Οἱ κύριοι, τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐσότητα
τοῖς δούλοις παρέχεσθε. εἰδότες οὖν καὶ
ὁμεις ἔχετε κύριον ἐν οὐρανοῖς.»
(Ἔπιστ Παύλου πρὸς Κολοσ. α' 1).

Πασῶν τῶν ἐπιγείων εὐδαιμονιῶν ἡ οἰκιακὴ εὐδαιμονία εἶναι ἡ γνησιωτάτη. Ἐάν τὸν ἐξῷ κόσμον ταραττώσι χειμῶν πολὺς καὶ τρικυμία, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ εἰρήνη ἐν τῷ στενῷ καὶ φιλικῷ κύκλῳ, εἰς ὃν ἀνήκομεν. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκομεν ἀσφαλίστατον ἄσυλον. Ἐάν ὁ φθόνος καὶ ἡ δυσμένεια περικολοῦσθωσιν ἡμῖς; ἀλλοχρῶν, δὲν περὶ γνωρίζωμεθα δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν, ἔχομεν ἀληθῆ παραμυθίαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἡμετέρων. Ἀδιάφορον ἂν ἀναγκάζωμεθα ν' ἀπέχωμεν τῶν παντσοπαῶν τέρψεων καὶ τῶν λαμπρῶν τοῦ κόσμου ἡδονῶν.

Ὁ εὐτυχῆς οἶκος εἶναι μικρὸς καὶ ἐπίχαρις κῆπος, ἐξ οὗ οὐδέποτε λείπεται τὰ ἄνθη καὶ ὅπου τὰ εὐτελέστερα δένδρα γλυκυτάτους φέρουσι καρπούς. Ἐν τούτοις ἡ ἡσυχος αὐτῆ εὐτυχία τοῦ κατ' οἶκον βίου ἐξαρτᾶται ἐν μέρει, ἡ ἔνθα εἰπωμεν ἀκριβέστερον, μετὰ ἔξαρταται ἀπὸ τῆς ἀξίας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους κατ' ἀνάγκην προσλαμβάνομεν ὡς βοηθοὺς καὶ θεράποντας. Μάτην νομίζομεν αὐτοὺς ἀπλοῦς μισθωτοὺς καὶ ζητοῦμεν νὰ τοὺς ἀποκλείσωμεν τοῦ στενοῦ καὶ ἱεροῦ κύκλου τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἢ διαρκῆς καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυος αὐτῆ συμβίωσης ἀποτελεῖ ἐξίν, ἡτις ἀκουσίως καὶ ἀνεπαίσθητως συσφίγγει τοὺς ἀμοιβαίους δεσμοὺς τῶν κυρίων καὶ τῶν ὑπηρετῶν. Ἀπὸ μυρίας μικρᾶς ἀφορίας προκύπτουσι μυρία σχέσεις καὶ καθημερινὴ συνάφεια πρὸς τοὺς ὑπηρετοῦντας ἡμᾶς, ὥστε δὲν δυνάμεθα ἐπὶ μακρὸν νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς ὡς ξένους. Αἱ περιστάσεις τοῦ βίου ἡμῶν, αἱ ἐξεις, ἡ δίκαια ἡμῶν, οὐδὲν μένει εἰς αὐτοὺς ἀπόρητον. Αὐτοὶ γνωρίζουσι κάλλιον πικρὸς ἄλλου καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ οἴκου, αὐτοὶ βλέπουσιν ἐν τοῖς καθέκαστα ὄλον τὸν ἀκατανάγκαστον καὶ ἀνεπιμέλητον βίον, τὸν ὁποῖον μετὰ σπουδῆς ἀποκρύπτουσι ἀπὸ τῶν ξένων. Οἱ ἄνθρωποι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπομεν νὰ ὦσι μάρτυρες ὄλων τῶν μυστικῶν ἡμῶν, ἀποκτώσι

τοιουτοτρόπως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μεγαλείτερα δικαιώματᾶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ἡμῶν.

Ἄρα λίαν ἐνδιαφέρει τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν νὰ ἀναδεικνύονται οἱ θεράποντες ἀξιοί τῆς ἀναγκαίας ταύτης οἰκιοτήτος καὶ νὰ μὴ ταραττώσι τὴν εἰρήνην τοῦ οἰκιακοῦ βίου διὰ τοῦ κακοῦ ἡθους καὶ τῶν διχοφύων ἐλαττωμάτων αὐτῶν.

Ἀληθῶς συγχύτατα εἶναι τὰ πράγματα κατὰ τῶν κακῶν ὑπηρετῶν. Ἐάν δὲ τις ἐξετάσῃ τὰς αἰτίας τῶν παραπόνων τούτων, θὰ εὐρῇ ὅτι καὶ ἡ κατὰ τῆς ὑπηρεσίας ἀγανάκτησις δὲν προέρχεται τόσον ἐκ τῆς ἀφύλης ἢ ἐκ τῆς ἀμικθείας τῶν ὑπηρετοῦντων, ὅσον ἐκ τῶν κακιῶν τοῦ ἡθους, τῶν ἐπικρατουσῶν παρ' αὐτοῖς. Πολλὰκις συγχωροῦνται εἰς τοὺς ὑπηρετᾶς αἱ ἐλλείψεις περὶ τὴν ὑπηρεσίαν, ὅταν τὸς ἐλλείψεις ταύτας ἀντισταθμίζωσιν ἀρεταί, αἱ ὁποῖαι ἐρελεύουσι τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν κυρίων.

Κατὰ φυσικὸν λόγον, οἱ ὑπηρετᾶς εἶναι ἐκ τῶν πτωχοτέρων τάξεων τοῦ λαοῦ. Ἐν τρωπῶσι καὶ ἐνδυθῶσιν, ἐκ ἀποκτήσῃσι τὰ χρεῖαδῃ, ἀναγκάζονται νὰ πωλήσωσιν ἐπὶ τινα τοῦλάχιστον χρόνον τὴν ἐργασίαν τῶν. Φέρουσι μετ' ἐκῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κύκλῳ τῶν κυρίων αὐτῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον τὰ ἴδια τῷ πτωχῷ λαφῶ ἐλαττώματα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀρετὰς τινὰς, αἱ ὁποῖαι πολλὰκις ἐλλείπουσι ἀπὸ τοὺς εὐποροῦντας.

Ἐν τῇ συμβίωσιν ὁμῶς αὐτῶν μετὰ τῶν πλουσίων, τῶν ὁποίων ἡ εὐπραγία καὶ ἡ ὑπόληψις εὐλόγως φαίνονται εἰς τὸν πένητα τὰ μέγιστα ἀγαθὰ τῆς γῆς, οἱ ὑπηρετᾶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποβάλλουσι τὴν ἐκ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν φυσικὴν ἀγροικίαν, ἡ μετριάζουσι συνήθως αὐτήν, ἀποδεχόμενοι τὰ ἦθη καὶ τοὺς τρόπους τῶν κυρίων αὐτῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπιθυμοῦσι νὰ ὁμοιάσωσιν. Ἐνταῦθεν λοιπὸν πηγάζει παρὰ τοῖς ὑπηρετᾶς τὸ περιεργον ἐκεῖνο κράμα εὐγενείας τε καὶ ἀγενείας, παιδεύσεως καὶ ἀγροικίας, ὅπερ ἰδίως χαρακτηρίζει τὴν τάξιν ταύτην. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ οἱ ὑπηρετᾶς καὶ ὑπερηφάνουσι πιθηκίζουσι τοὺς δεσπότης καὶ τὲς δεσποίνας αὐτῶν, ὥστε εὐκόλως ἀναγνωρίζει τις παρὰ τούτοις τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἦθη ἐκείνων. Τοιουτοτρόπως εἰς μὲν τὰ χωρία καὶ τοὺς ἀγροὺς ἡ ὑπηρετικὴ τάξις συ-

νήθως είναι αγρικός, ρυπαρά, φίλη της ρθυμίας· εν δὲ τὰς οικογενεῖαις τῶν μετρίων ἀσθῶν λάλος, λαίμαργος, πάντοτε ἀντιλέγουσα, δύσκολος καὶ ἀστατος· ἐν δὲ τοῖς οἴκοις τῶν πλουσίων αὐθάδης πρὸς τοὺς μικροὺς, ταπεινὴ καὶ σκυλακώδης πρὸς τοὺς μεγάλους, κομπορημῶν, εὐτροπος, πανούργος, σκωπτικὴ καὶ ἀσεβής.

Ἐκ τούτων δύνανται τὴν νὰ ἐξαγάγῃ ὡς βέβαιον πόρισμα, ὅτι ἡ ὑπηρετικὴ τάξις τοῦ λαοῦ συνήθως εἶναι τοιαύτη, οἷον οἱ κύριοι δημιουργοῦσιν εὐχρῆν· ὅτι ἐνεκ τῆς σπουδῆς πρὸς μίμησιν τὰ ἐλαττώματα καὶ αἱ κακίαι τῶν κυρίων γίνονται ἐλαττώματα καὶ κακίαι τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ὅτι ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι καλοὺς ὑπηρετάς, ὀφείλουσιν αὐτοὶ πρῶτον νὰ ὦσι καλοὶ κύριοι.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀποτελοῦσι τοσοῦτον οὐσιώδες μέρος τοῦ οἴκου, ὥστε πᾶς οἰκοδεσπότης καὶ πασα οἰκοδεσποινὴ ὀφείλουσι νὰ θεωρῶσιν ὡς ἀληθῆ εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ τὸ νὰ ἔχωσιν ὑπηρετάς τιμίους καὶ πιστοὺς.

Τὰ χρηστά ἦθη ἢ ἡ φαυλότης τῶν ὑπηρετῶν μεγίστην ἔχουσιν ἐπίρρολιν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἡμετέρων τέκνων, ἅτινα ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶμεν ἐντελῶς ἀπ' αὐτῶν. Ἡ μὲν δὲν ἠκούσαμεν περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες παρὰ πάντων καὶ παρ' αὐτῶν τῶν φίλων τῶν καὶ τῶν συγγενῶν τῶν ἐγκαταλειφθέντες, εὖρον παρκαμυθίαν καὶ περιθάλψιν παρὰ τοῖς πιστοῖς αὐτῶν ὑπηρεταῖς;

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ χριστούς καὶ πιστοὺς ὑπηρετάς, ἀγαπῶντας τὸ συμφέρον τῆς οικογενείας ὡς ἴδιον αὐτῶν συμφέρον, ὀφείλει νὰ παρασκευάσῃ τοιοῦτους διὰ φρονίμου διαγωγῆς καὶ νὰ προσκολληθῆσιν αὐτοὺς ἐκρυπῶ. Ὅτι δὲ οἱ καλοὶ ὑπηρεταὶ εἶναι σπάνιοι, εἰς τοῦτο ὀλιγώτερον παύουσιν αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ, πλειότερον δὲ ἢ συχνότερον οἱ κύριοι, ἅτε ἀνίκανοι ὄντες νὰ καταστήσωσι χρησίμους εἰς τὴν υπηρεσίαν ἀνθρώπους, οἵτινες καθόλου εἰπεῖν, οὔτε χεῖρονες οὔτε κρείττονες ἐγεννήθησαν τῶν ἄλλων.

Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ, εἰς ὃν συχνὰ γίνονται μεταλλαγαὶ ὑπηρετῶν, ἢ ὁ οἰκοδεσπότης οὐδενὸς ἀξίος, ἢ ἡ οἰκοδεσποινὴ ἀνάκωνος εἶναι νὰ διατηρῇ τὴν τάξιν τοῦ οἴκου καὶ τὴν

εἰρήνην, καὶ νὰ προετοιμάτῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπερταύτων αὐτῆν.

«Οἱ κύριοι, τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητά τοις δούλοις παρέχετε, εἰδότες ὅτι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν κύριον ἐν οὐρανοῖς.» (ἐπ. Πκ'λ. πρὸς Κολοσσ. Δ'. 1)

Εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις περιλαμβάνεται ἅπαντα ἡ τέχνη, διὰ τῆς ὁποίας δύνασθε, ἄνθρωποι, ν' ἀποκτήσῃτε καλοὺς καὶ πιστοὺς καὶ ἀγαπῶντας ὑμᾶς ὑπηρετάς. Μεταχειρίζεσθε αὐτοὺς ὡς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐπώλησάν μὲν εἰς ὑμᾶς ἀντὶ μισθοῦ καὶ ἄρτου ἐπὶ χρόνον τινά, τὴν ὑπηρεσίαν τῶν, ἀλλ' οἵτινες ἄλλως ὡς ἄνθρωποι εἰσιν ὅμοιοι ὑμῶν.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὸς ὡς ἄνθρώπους, οἵτινες ἔχουσιν ὡς ὑμεῖς καὶ ἀρετὰς καὶ κακίας, καὶ δικαίως ἀπαιτοῦσι παρ' ὑμῶν νὰ θεωρῆτε αὐτοὺς ὡς ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ ὡς ὄργανα ἰσχυρῶς βουλήσεως, οὐχὶ ὡς ἀνεκτικὰ ζῶα, παίγνια τῆς τυχεύσεως δυσθυμίας καὶ τῶν χαλεπῶν ὑμῶν τρόπων. Μὴ ἀξιοῦτε νὰ ὦσιν οἱ ὑπηρετοῦντες ὑμᾶς τελειότεροι ὑμῶν. Ἀναλογίσεσθε τί ἠθέλετε πράξει ὄντες εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ ποῖα ἠθέλον εἶσθαι τὰ αἰσθήματα ὑμῶν, ἐὰν τότε αὐτοὶ ὡς κύριοι προσεφίροντο πρὸς ὑμᾶς ὡς φέρεσθε ὑμεῖς τῶρα πρὸς αὐτούς. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε Κύριον ἐν Οὐρανοῖς. Ὅποιος ἢ διαγωγὴ ὑμῶν πρὸς Αὐτόν, καὶ πῶς Αὐτὸς ἀνταποκρίνεται ὑμῖν; Ἔστε λοιπὸν πρὸς τοὺς ὑποτέλεις ὑμῶν ὡς ὁ Θεὸς πρὸς ὑμᾶς· ἔστε μακροθύμοι, μετ' ἀγάπης νοθετοῦντες, μετ' ἀγάπης τιμωροῦντες τοὺς παρεκτροπομένους καὶ μετ' ἀγάπης συνεχέστερον ἀνταμιβόντες.

Συνήθως γίνεται τὸ πρῶτον καὶ μέγα λάθος κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην εἰσαγωγὴν τῶν ὑπηρετῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Δηλοῦται μὲν τότε ἐκ μέρους τῶν κυρίων εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ ὑπηρετήσωσιν ὁποῖον τὸ εἶδος τῆς ἀπαιτουμένης υπηρεσίας καὶ ὁποῖα ἡ ἀντιμισθία αὐτῶν, οὐδὲν ὅμως προβλέπονται αἱ ἐκτὸς τῆς υπηρεσίας μεταξὺ τῶν ὑπηρετούντων καὶ ἡμῶν ἢ τῶν λοιπῶν τῆς οικογενείας μετῶν σχέσεις, οὐδὲ ὀρίζονται ἐκ πρώτης ἀρχῆς σαφῶς καὶ ἀμετακινήτως ποῖαν διαγωγὴν ὀφείλουσι νὰ τηρήσωσιν οἱ τὴν ὑπηρεσίαν ἀναλαμβάνοντες πρὸς τοὺς οἰκοδεσπότης, πρὸς τὰ τέκνα καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς συνοικοῦς αὐτῶν, καθὼς καὶ

JULES LEMAITRE

Η ΝΑΥΣΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀφ' οὗ διὰ τῶν βελῶν του ἀπέκτεινε τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης ὁ πολύμητις Ὀδυσσεύς, πλήρης σοφίας καὶ ἀναμνήσεων, διήρχετο ἡσύχως τὰς ἡμέρας του ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του ἐν Ἰθάκῃ. Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν καθήμενος μετὰ τῆς συζύγου του Πηνελόπης καὶ τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου, τοῖς διηγεῖτο τὰ ταξιδιά του κατ' ἐπανάληψιν.

Μία ἀπὸ τὰς περιπετείας του, τὴν ὁποίαν κατὰ κόρον διηγεῖτο, ἦτο ἡ συνάντησις του μετὰ τῆς Ναυτικῆς, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιακῶν.

— Ποτέ, ἔλεγε, δὲν θὰ λησμονήσω πόσον μαὶ ἐπεφάνη ὠραία, χαρίεσσα καὶ ἐλεήμων. Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ τριῶν νυκτῶν ἔπλεον ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς θαλάσσης, κρατούμενος ἀπὸ μίαν δοκὸν τῆς τεθραυσμένης σχεδίας μου. Τέλος, ἐν κύμα με ἀνήγειρε, με ὠθησεν εἰς τὴν ἐκβολὴν ἐνὸς ποταμοῦ. Ἐφθασα εἰς τὴν ἀκτὴν· δάσος ἦτο πλησίον· συνέλεξα φύλλα καὶ, ἐπειδὴ ἦμην γυμνός, ἐκαλύφθην καθ' ὅλοκληρίαν. Ἀπεκοιμήθην... Αἴφνης, κελευσμός· ὕδατος με ἐξύπνισεν, εἶτα φωναί. Ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπω νεάνιδας παιζούσας τὴν σφαίραν ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἡ σφαῖρα εἶχε πέσει εἰς τὸ ταχὺ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ἐγείρομαι, καλύπτω τὴν γυμνότητά μου με πικνὸν κλάδον καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν ὠραιότεραν ἐκ τῶν νεανίδων...

— Μας τὸ εἶπες πολλάκις αὐτό, φίλε μου, διέκοψεν ἡ Πηνελόπη.

— Πιθκόν. εἶπεν ὁ Ὀδυσσεύς.

— Τί περᾶζει; εἶπεν ὁ Τηλέμαχος.

Ὁ Ὀδυσσεύς ἐπανέλαβεν:

— Τὴν βλέπω ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου τῆς, ὁδηγοῦσαν τὴς ἡμιόνους μετὰ τῶν ἡχοῦντων κωδωνία. Ἡ ἀμαξία ἦτο πλήρης ἀπὸ λευκὰ ἀσπρόρρουχα καὶ ἀπὸ μαλλίνας χρωματιστὰς ἐσθῆτας, τὰς ὁποίας ἡ νεαρὰ βασιλόπαις εἶχε πλύνει εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ τῶν συντρόφων τῆς. Καί, ἐνῶ ὄρθη, ὀλίγον κλίνουσα, ἔσυρε τὰς ἰνίας, ὁ ἀνεμὸς τῆς

τάντακλιν τὴν τρόπον θέλουσι προσφέρεισθαι οὗτοι πρὸς ἐκείνους. Τοιαύτη ἀμοιβαία διασάφει, τοιαύτη συνομολόγησις ὀρίζουσα δι' ἅπαντα τῆς συμβιώσεως τὸν χρόνον τὰς ἀμοιβίας τῶν κυρίων καὶ τῶν ὑπηρετῶν σχέσεις, ἐπιτρέπει εἰς αὐτοὺς νὰ καταμετρήσωσιν ἐκ τῶν προτέρων τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν καὶ νὰ παραβάλλωσιν αὐτὰς πρὸς τὴς ὑπαρχούσας δυνάμεις τῶν, δίδωσι δὲ εἰς τοὺς κυρίους τὴν ἀξιοπρεπῆ ἐκείνην πρὸς τοὺς ὑποτέλεις αὐτῶν θέσιν, ἀνευ τῆς ὁποίας ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ διαρκὴς ἐν τῷ οἴκῳ τάξις.

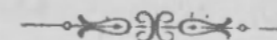
Δὲν εἶναι ὁμοῦ δύσκολον νὰ λάβῃτε, φίλοι τῆς οἰκιακῆς ὑμῶν εἰρήνης κύριοι, τὴν ἀξιοπρεπῆ ταύτην θέσιν ἀπέναντι τῶν ὑπηρετῶν ὑμῶν. Ἰδοὺ δὲ διὰ τίνων μέσων.

Ὅταν προστάσεται τὰ δέοντα εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ὑμᾶς, μὴ πράττετε τοῦτο ἐπιτακτικῶς καὶ τραχέως, ὡς ἂν οὗτοι νὰ ἦσαν ἄμοιρα γνώμη ἀνδράποδα, ἢ ξένοι, οἵτινες ἐπώλησαν εἰς ὑμᾶς σὺν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῶν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν. Ἐὰν θεωρῆτε τοὺς οἰκέτας σας ξένους, τότε ὑμεῖς γίνεσθε ξένοι πρὸς αὐτοὺς, καὶ ξένοι τοιοῦτοι, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ οὐδέποτε δύνανται ν' ἀγαπήσωσιν. Μὴ μεταχειρίζεσθε αὐτοὺς ὑπερηφάνως ὡς μισθωτοὺς καὶ μὴ δεικνύετε εἰς αὐτοὺς δυσπιστίαν, διότι ἡ δυσπιστία ὑμῶν καταστρέφει τὴν πρὸς ὑμᾶς πίστιν αὐτῶν.

Μεταχειρίζεσθε δὲ μάλλον αὐτοὺς, ἐὰν ἦναι τίμιοι, ὡς τέκνα σας θεῶν, τὰ ὅποια ἀγαπάτε καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ὁποίων κηδεσθε. Προσφέρεσθε πρὸς τοὺς ὑπηρετάς ὑμῶν ὡς πατῆρα καὶ μήτηρα μετὰ πατρικῆς πραότητος, μετὰ πατρικῆς εὐμενείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ πατρικῆς σοφροσύνης, χωρὶς νὰ δεικνύετε ἀδυναμίας, αἵτινες ἠθέλον καταστήσει ὑμᾶς ἀξιοκαταφρονήτους ἢ μισητοὺς. Ἡ ἠπιότης, διὰ τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἀποκτῶσι τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν τέκνων τῶν, κερδίζει καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν πίστην ἀφροσίων τῶν ὑπηρετῶν. Δεικνύετε εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ὑμᾶς ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἦναι εὐχρησθημένοι καὶ φιλοδρόφι· ἐκπληροῦτε ἀσμένως τὰς δικαίας αἰτήσεις αὐτῶν· προλαμβάνετε μάλιστα ἐνίοτε τὰς εὐχὰς τῶν, παρέχετε δὲ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐνὸς φθέλουσι δύνανται νὰ ἀπολαύσωσι πλησίον ὑμῶν τῆς αὐτῆς εὐτυχίας, καὶ ὀριστικῶς ἤδη ἀπεκτίσθη τὴν ἀγάπην αὐτῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

H. ΤΡΑΝΤΟΣ Ἱεροκήρυξ

εσπέρας έπαιζεν επί του μετώπου της με την χρυσήν κήλην της, μόλις συγκρατουμένη από τας ταινίας και εκόλλα την λεπτήν της εσθήτα επί των στρογγύλων και εύθειων κνημών της.

— Και έπειτα; ήρώτησεν ό Τηλέμαχος.

— Ήτο πολύ καλά άνκτεθρακμμένη, εξηκολούθησεν ό Όδυσσεύς. Όταν έπλησιάσαμεν προς την πόλιν με παρεκάλεσε να την έγκαταλείψω διά να μη είπω τίποτε κακόν δι' αυτήν εάν την έβλεπον με άνδρα. Με τον τρόπον όμως με τον όποιον με υπεδέχθησαν εις τά άνάκτορα του Άλκινόου, ένόησα ότι είχαν όμιλήσει δι' έμέ εις τους εύγενείς γονείς της. Δέν την έπαινεidon πλέον παρά κατά την στιγμήν της άναχωρήσεώς μου. Μοι έπειτα: «Σέ χαιρετώ, ώ ξένη! Είς την πατρίδα σου μη με λησμονήσης.» Και τή άπεκρίθη: «Ναυσικά, θυγάτηρ του μεγαλοψύχου Άλκινόου, εάν ό ισχυρός σύζυγος της Ήρας με κάμη να επιστρέψω εις την οικίαν μου, εκεί, ως προς θεότητα, θα σοι άπειυθύνω πάντοτε τας εύχάς μου, διότι σύ με έσωσας.» Ψραιότεραν και φρονιμωτέραν κόρην ουδέποτε συνήντησα, και άφου δέν θά ταξειδεύσω πλέον, είμι βεβαιότατος ότι δέν θά συναντήσω ποτέ άλλην.

— Φρονείτε ότι υπκνδρεύθη τώρα; ήρώτησεν ό Τηλέμαχος.

— Ήτο τότε μόλις δεκαπενταέτις και δέν ήτο ήραβωνισμένη.

— Τή είπετε ότι έχετε υιόν;

— Μάλιστα, και ότι έφλεγόμην υπό τής έπιθυμίας να τον έπανιδω.

— Και τή είπετε καλά δι' έμέ;

— Τή είπον, ει και μόλις σε έγνωρίζον, άναχωρήσας από την Ήθάκην, ότι ήσοάκόμη πολύ μικρός, εις τας άγκάλας τής μητρός σου.

×

Έν τούτοις, ή Πηνελόπη θέλουσα να νυμφεύση τον υιόν της, τή παρουσίασε τας ώραιότερας παρθένους του τόπου, τας θυγατέρας των βασιλέων του Δουλιχίου και τής Ζακύνθου. Έκάστοτε ό Τηλέμαχος τή έλεγεν:

— Δέν θέλω καμμίαν, διότι μίαν μόνην γνωρίζω ώραιότεραν και καλλιτέραν.

— Τίνα λοιπόν;

— Την Ναυσικάν, την θυγατέρα του βασιλέως των Φαιάκων.

— Πώς λέγεις ότι την γνωρίζεις άφου δέν την είδες ποτέ;

— Άλλά θά την ιδω, είπεν ό Τηλέμαχος.

×

Μίαν ήμέραν είπεν εις τον πατέρα του:

— Έπιθυμώ, ένδοξέ μου πάτερ, διασχίζων διά πλοίου την ίχθυόεσαν θάλασσαν, να πλεύσω προς την νήσον των Φαιάκων και να υπάγω να ζητήσω από τον Άλκίνοον την χείρα τής ώραιάς Ναυσικάς. Διότι φλέγομαι υπό έρωτος δι' ταύτην την παρθένον, την όποιαν ποτέ οι όφθαλμοί μου δέν είδον και αν άντιταίγητε εις την έπιθυμίαν μου, θα γηράσω μένος εν τή άνακτόρῳ σας και δέν θά έχγητε διόλου έγγόνους.

Ό πολύμητις Όδυσσεύς άπήντησεν:

— Άναμφιδόλως θεός τις σοι ένέπνευσεν αυτήν την έπιθυμίαν. Άφ' ότου σοι ώμλησα περι τής βασιλόπαιδος, ήτις έπλυσε τή άσπρόρουχά της εις τον ποταμόν, και τή φαγητά μας περιφρονεις και οι όφθαλμοί σου άμαυρούνται. Άλλά λοιπόν μαζί σου τριάκοντα ναύτας επί πλοίου ταχέος και υπαγε εις άναζήτησιν εκείνης, την όποιαν δέν γνωρίζεις και άνευ τής όποιας δέν δύνασαι να ζήσης. Πρέπει όμως να σοι είπω τους κινδύνους του ταξειδίου. Εάν ό άνεμος σε φέρη προς την νήσον του Πολυφήμου, μη προσεγγίσῃς: ή εάν ή θύελλα σε ρίψη επί τής ακτής, κρύφθητι και άμα ως το πλοίον σου δυνηθῇ να επαναλάβη τον πλοῦν του, φύγε και μη θελήσης να ιδῆς τον Κύκλωπα.

«Του έξώρυξα άλλοτε τον όφθαλμόν, άλλ' αν και τυφλός, είναι ακόμη έπίφοβος. Φύγε επίσης την νήσον των Λαιτοφάγων, ή αν προσεγγίσῃς, μη φάγῃς διόλου από το άνθος, το όποιον θα σοι προσφέρουν, διότι τουτο φέρει την λήθην. Φοβού επίσης την νήσον Λιαίαν τής Ξανθής Κίρκης, ής ή ράβδος μεταβάλλει τους ανθρώπους εις χοιρίδια. Εάν εν τούτοις ή τύχη σε κάμη να την εύρης επί τής όδοῦ σου, ιδού εν φυτόν του όποιου ή ρίζα είναι μέλαινα και το άνθος λευκόν ως γάλα. Οι θεοί το όνομάζουσι μῶλυ και μοι το έδωκεν ό Έρμής. Δι' αυτού του άνθους θα κατα-

στήσης άνισχύρους τας μαγείας τής Κίρκης.

Ό Όδυσσεύς προσέθηκεν ακόμη και άλλας συμβουλίας διά τους κινδύνους τής νήσου των Σειρήνων, τής νήσου του Ήλιου και τής νήσου των Λαιστρυγόνων. Τελευταῖον δέ:

— Ένθυμού, υίέ μου, τους λόγους μου, διότι δέν θέλω να υποστής και σύ τας όλεθρίας περιπετειάς μου.

— Θα τους ένθυμῶμαι, είπεν ό Τηλέμαχος. Ήπειτα, ουδέν έμπόδιον και ουδέμια εύχαρίστησις θα με κάμη να βραδύνω να φθάσω εις την νήσον του σοφου Άλκινόου.

×

Ό Τηλέμαχος άνεχώρησε λοιπόν πλήρης έρωτος διά την Ναυσικάν.

Ό άνεμος τον άπειμάκρυνε τής όδοῦ του, και επειδή το πλοίον του ήτο πλησίον τής νήσου του Πολυφήμου, έσχε την περιέργειαν να ιδῇ τον άλλοτε υπό του πατρός του καταβληθέντα γίγαντα. Είπε καθ' έαυτόν:

— Ό κίνδυνος δέν είναι μέγας, άφ' ου ό Πολύφημος είναι τυφλός.

Άπειδιάσθη μένος, άγχυροβολήσας εις τινά όρμον και ήρχισε να έρευνᾷ το μέρος εις μίαν μεγάλην κατάφυτον πεδιάδα πλήρη από δένδρα και ποιμνια.

Είς τον όρίζοντα, όπισθεν λόφου, υπερμεγέθους κεφαλή άνεφάνη, έπειτα ωμοί παρόμοιοι προς βράχους λείους προχωρούντας προς την θάλασσαν, είτα στήθος δασύτριχον. . .

Έντός δευτερολέπτου, γιγαντιαία χείρ συνέλαβε τον Τηλέμαχον, όστις παρετήρησε τότε να κλίνη επάνω του, όφθαλμός μέγας ως άσπίς.

— Δέν είσθε λοιπόν πλέον τυφλός; ήρώτησε τον γίγαντα.

— Ό πατήρ μου με ίθεράπευσεν, άπεκρίθη ό Πολύφημος. Άνθρωπίσκος όμοιος προς σε μοῦ, έστέρησε το φῶς τής ήμέρας και δι' αυτό θα σε φάγω τώρα εκδικούμενος το θράσος εκείνου.

— Άδικον θα είγητε, είπεν ό Τηλέμαχος, διότι αν με αφήνατε να ζήσω, θα σας διεσέδαζον διηγούμενος εις υμάς ώραιάς ιστορίας.

— Άκούω, είπεν ό Πολύφημος.

Ό Τηλέμαχος ήρχισε την διήγησιν του Έρωτικού πολέμου. Όταν επήλθεν ή νύξ:

— Κκιρός να κοιμηθῶ, είπεν ό Κύκλωψ. Άλλά

δέν θα σε φάγω άπόψε δι' να μάθω την συνέχειαν, . . . Έκείτην έσπέραν ό Κύκλωψ έλεγε το ίδιον πράγμα επί τρία ὄλα έτη.

Το πρώτον έτος ό Τηλέμαχος διηγήθη την πολιορκίαν τής Τροίας.

Το δεύτερον έτος, την επιστροφήν του Μενελάου και του Άγαμέμνονος.

Το τρίτον έτος την επιστροφήν του Όδυσσεύς, τας περιπετειάς και πανουργίας αυτού.

— Να σου είπω! έλεγεν ό Πολύφημος, είσαι πολύ τολμηρός να επαινῆς τοιαυτοτρόπως ένώπιόν μου τον άνθρωπίσκον όστις με έβλαψε τόσον.

— Άλλά, άπεκρίνετο ό Τηλέμαχος, όσον περισσότερο έξυψῶ το πνεῦμα αυτού του άνθρωπίσκου, τόσον όλιγώτερον θα έντρέπεται διότι ένικῆθης υπ' αυτού.

— Πιθανόν, έλεγεν ό γίγας, και σε συγχωρῶ.

Δέν θα σε συνεχώρουν, εάν θεός τις δέν με έθεράπευσεν. Τα περασμένα ξεχασμένα.

(Ήπειτα συνέχεια.)

ΣΟΦΡ. Γ. ΣΑΡΙΒΑΣΕΒΑΝΗΣ
Καθηγητής τής Γαλλικής.

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Ό Τζωρτζής και ό Ζωζέφ έξέρχονται εκ τής Brasserie de Londres. Είναι βράδυ, άλλ' ακόμη δέν άνήθησαν οι φανοί. Ψυχαλίζει πού και πού, ό δε κόσμος σπεύδει να επιστρέψῃ. Η όδός είναι κατάμεστος ποδογύρων άνένανως διασταυρουμένων, οι δε λεοντιδεις μας διαστάζουν να εκλέξουν διεύθυνσιν. Την στιγμήν όμως εκείνην διέρχεται άπ' εμπρός των τρεχάτη και πηδηκτῆ μία κομψούταικη κοπελίτσα, τής όποιας το πρόσωπον είναι όλοτελω; κρυμμένον από το κόκκινον άλεξιβροχόν της. Υπό το άνκσηκωμένον, ενεκα τής λάσπης, φουστάνι της φαίνεται εν όλη τή κομψότητί του το χαριέστερον ποδαρτί του κόσμου.

Οί φίλοι πέρνουν το καταπόδι της.

— Ψίτ! ψίτ! μαδμαζέλ. . .

— Ψυχή μου μέση! Κῆτι θα έδίδα δι' να ήμην ζώνη της, λέγει ό Τζωρτζής.

— Έγώ δέν πάγω τόσον ύψηλά, ύπολαμβάνει μετά άγερῶς μετριοπροσύνης ό άλλος: Θα ή-

χαριστούμεν ἔν ἡμην ἀπλούστατα . . . σκαρπι-
νάκι της.

Καὶ δι' ἀμοιβαίου ἐπιδοκιμαστικοῦ γέλωτος
οἱ σκύμνοι μας συγκαίρουσιν ἀλλήλους διὰ τὰ εὐ-
φυῆ ἃ προπος τῶν.

— Τί διάβολος 'πού εἶσαι, καυμένε !

— 'Αμέ σύ ; . . .

— Δρόμο, ποῦ σοῦ τον πέρνει ! Γιὰ 'δές, πετᾶ.
Θαρρεῖς καὶ δὲν πατεῖ 'ς τὸ χῶμα, λέγει ὁ
Τζωρτζής δεχόμενος ταῦτοχρόνως περίφημον γρόν-
θον παρὰ τινος χονδρῶ κυρίου, τοῦ ὁποῖου ἐπά-
τησε τὸν κάλων.

— Pardon, monsieur !

— Τὴν κακὴ καὶ τὴν ψυχρὴ σου, γαίταρε !

Τὸ κομπλιμέντο ἐξώφησε τὴν ἀπροσεξίαν καὶ
οἱ κυνηγοὶ σπεύδουσι νὰ προφήσουν τὸ πουλί.

— Καλέ, mon Dieu ! Μαδμαζέλ . . . τί τρί-
χετε τόσο ;

— Θὺ λσπρωθῆτε. Δὲν σηκώνετε κομμάτι παρα-
πάνω τὸ φουστανάκι σας ;

Ἡ δεσποινὴς μὲ τὴν κόκκινη ὀμβρέλλαν, εἶτε
ἐκ τύχης εἶτε ἐκ προθέσεως, φαίνεται ὑπακούουσα
καὶ οἱ κατακτηταὶ καταγοητευμένοι προσφέρουσι
τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ τῶν εἰς τὸ ἀποκαλυφθὲν
καλλιτέγνημα.

— Εἶσθε ἄγγελος ! λέγει τότε ὁ Ζωζέφ, ὅστις
ἐπέτυχε τὸ κίνημα. Μὰ πετᾶτε πολὺ γρήγορα . . .

— Δὲν στέκεσθε νὰ πᾶμε μαζῆ ; ἐρωτᾷ ὁ
Τζωρτζής.

— Ἴσως σᾶς πειράζει ὅτι εἴμεθα δύο ;

Κάμμία ἀπάντησις. Τὸ κόκκινον ἀλεξιβροχον
φεύγει πάντοτε διασχίζον τὸ πλῆθος καὶ οἱ διώ-
κταὶ του μὲ τὸ προφθάνον ὠθεῖντες καὶ σκου-
τουφλούμενοι.

— Σκληρά ! λέγει στενάζων ὁ Τζωρτζής, καὶ
ἀνυπομονῶν πλέον, τὴν προκαμνεὶ καὶ τὴν ἀρπά-
ζει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἀλλὰ μίαν ἀπότομον στροφή
τῆς κόκκινης ὀμβρέλλας τοῦ πετᾶ εἰς τὴν λάσπη
τὸ κπέλλον του.

— Ἄ ! τὴν πρόστυχη . . . Μόλις χθὲς τὸ ἡγό-
ρασα . . . γογγύζει ὁ Τζωρτζής ἐγκαταλείπων τὸν
βραχιόνα διὰ νὰ ἀναζητήσῃ ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλ-
λη τῶν διαβατῶν τὸν πῆλόν του, ἐν ᾧ ὁ Ζωζέφ,
κεχηγῶς, ἀνγκυρωρῖζει καταπόρφυρον ἐξ ὀργῆς τὴν
Ἑλλην τὴν ἀδελφὴν τοῦ φίλου του.

Ἡγύδιππος

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΒΑΛΤΖΗΣ

Προγὰρ ἀπέθανε μετὰ μακρὰν νόσον καὶ χθὲς ἐκηδέ-
θη ἐν Πέραν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του πολίτης χρη-
στὸς καὶ ἐντιμὸς, ὁ πολὺκλαυστός Σοφοκλῆς Δ. Βαλτζής,
καταγόμενος ἐκ Μαρωεῖας. Ἡ κηδεὶα αὐτοῦ συνωδίσθη
ὑπὸ πολυαρίθμῳ φίλων του εὐκρινέστατα ἠρηνούτων
τὸν πρόωρον καὶ πράγματι σκληρὸν θάνατόν του. Ὁ
ἐν ἡλικίᾳ τριάντα καὶ πέντε μόλις ἔτων ἀπεθανὼν
Σοφοκλῆς Βαλτζῆς εἶχαν ἀκριβῶς εἰς ὕψιστον βαθμὴν
ἐκεῖνα τὰ προσόν-α. ἤτινα ἡμεῖς ἀκλείψουσι δυστυχῶς
ἐκ τῶν κοινωνικῶν ἡμῶν φαλάγγων, διὰ τοῦτο δὲ ἡ κ-
ινωῖα ἀπόλλυσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἕνα τῶν ἀρί-
στων αὐτῆς τύπων καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Λυρικῆς Πι-
στώσεως, ὅπου εἰργάζετο, ἕνα τῶν τιμιωτάτων καὶ πολυ-
τίμων αὐτῆς ὑπαλλήλων, ὃν εἰς ἀπολύτως ἐκτιμήσεως πε-
ρεβαλλεν ἡ Διεύθυνσις αὐτῆς καὶ διὰ πολλῆς ἀγάπης· εἰ
ἐν αὐτῇ συνάδελφοί του, οὔτινες καὶ τὸν συνώδυσαν μέχρι
τῆς ὑστάτης αὐτοῦ κατακίνας. Ἐγκαταλείπει δὲ, οὕτω
πρόωρος ἀπονήσκων, νέαν σύζυγον ἀπαρηγόρητον ὡς καὶ
μιτῆρα καὶ ἀδελφά, εἰς ἃς εὐχόμεθα τὴν εἰς ὕψους παρη-
γορίαν χύνοντες μετ' αὐτῶν δάκρυ θερμότητος ἐπὶ τῆς ὑστά-
της κλίνης τοῦ ἀληθιοῦ φίλου Σοφοκλέους Βαλτζῆ.
Ε. Γ.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ἀρίγνωτος εἶναι ἡ φιλογενὴς στοργὴ καὶ μέριμνα τῆς
Α. Θ. Π. τοῦ πανσεβέστου ἡμῶν καὶ λαοφιλοῦς Πατριάρ-
χου κ. Ἰωακείμ τοῦ Γ'. πρὸς τὴν κοινωνικὴν ὀφειλὴν ἐν
τοῖς γράμμασι καὶ ἐν τῷ τόπῳ, ὅστις τόσον μεγάλην ἔχει
ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀπεστολήν. Τὴν τοιαύτην Αὐτοῦ εὐ-
ενη στοργὴν ἐπεδαψέλευσε καὶ πάλιν ἐσχάτως πρὸς ἕνα τῶν
ἀρίστων καὶ στιβαρωτάτων τῆς καθ' ἡμᾶς δημοσιογραφίας
παραγόντων, τὸν διαχειριστὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως
κ. Δημ. Σωφρονιάδην, εὐαρεστίθεις νὰ συστήσῃ αὐτὸν εἰς
τὰς ὑψηλὰς εὐσεῖας τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σεπτῶ καὶ πολυ-
φιλήτου ἡμῶν Ἀθέντου καὶ Σουλτάνου, ὅστις ἡδύοκχε
νὰ ἐπιβραβεύσῃ αὐτῶν τὸν μετὰ τὴν ἐπιζήτησιν βαθμὴν Μουσε-
μαζῆ. Ἡ λίαν ἐπαεῖα τιμητικὴ αὕτη ἱεραρχεῖς πρὸς τὸν
διακεκοπὴ δημοσιογράφον καταδεικνύει ἀπαξ εἶτι τὰ ἀδρά
καὶ γενναῖα αἰσθήματα τῆς Α. Α. Μ. τοῦ μεγαθύμου
ἡμῶν Μονάρχου, ὅστις οὐδέποτε ἀφίνει ἀβραβεύειν τὴν
ἀξίαν, ὁσάκις αὕτη εὐτυχίση νὰ ὑποπέσῃ ὑπὸ τὸ πατρι-
κὸν καὶ ἀγρυπνον ὄμμα Του.

Συγκαίροντες δὲ ἀπὸ καρδίας τῷ κ. Δ. Σωφρονιάδῃ εὐ-
χόμεθα αὐτῶ καὶ ἀνωτέρας εἶτι τιμὰς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ χάρις τοῦ φάρου τῆς Ἀνατολῆς. — Ἐξεδόθη ὑπὸ
τοῦ κ. Ι. Σακελλαρίδου, ὁ πρὸ πολλοῦ ἀναμενόμενος ὡς
παράρτημα τοῦ ἀρίστου ἐγκυκλοπαιδικοῦ ἡμερολογίου του
«Ὁ φάρος τῆς Ἀνατολῆς» γεωγραφικὴς χάρις τῆς
Ἑλλάδος, Ἑὐρώπ. Τουρκίας καὶ Μικρασίας. Ἡ ἐμφάνι-
σις τοῦ λαμπροῦ τούτου ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν χάρτου, εὐκαί-
ωσα τὴν περὶ τὴν ἐκδοσὴν αὐτοῦ ἐπισυμβᾶσαν ἄχρις ὥρας
βραδύτητα. Διότι ἔργον τοιαύτης φύσεως ἀδύνατον ἦτο νὰ
ἐξέλθῃ εἰς φῶς τόσῳ τελειῶν καὶ ἀκριβῶς ἐν μικρῷ διαστή-
ματι χρόνου. Δι' αὐτοῦ ὁ φιλόκαλος ἐκδότης τοῦ «Φάρου
τῆς Ἀνατολῆς» κ. Σακελλαρίδης παρέχει πράγματι πο-
λύτιμον ἀπόκτημα οὐ μόνον εἰς τὴν μαθητικῶσαν νεολαίαν,
ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τηρουμένα ἐμπορικὰς ἢ οἰκισθῆσθε δι'
ἀλληλογραφίας σχέσεις πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν ἐπαρχιῶν
καὶ τὴν Ἑλλάδα, εἶτι δὲ καὶ ὠραῖον καὶ χρήσιμον ἐφόδιον

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΣΕΛΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(ὑπὸ **Henry Greville**)

(*Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλ.lor*)

— Ἡ Δεσποινὴς μας; ὄν εἶναι καλὴ, εἶπεν ἐσπέραν
τινὰ ἡ Ματρίονα ἐνῶ ἐδοῦθη τὴν πριγκήπισσαν ἐνδυομέ-
νην διὰ τὸν χορὸν τῶν Ἀνακτόρων, ἀντικαθίστῶσα εἰς
τοῦτο τὴν Ἀννούταν, ἣτις ἡθόνητο ἀληθῆ καλλιτεχνι-
κὴν ἀπόλαυσιν δευθετοῦσα ἐπὶ τοῦ βελουδίνου δέρματος
τοῦ στήθους τῆς πριγκήπισσης τὰς ἀλύσους τῶν μαργα-
ριτῶν καὶ τὰ ἀδαμάντινα περιδέματα. Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τινος
ἦτο ὠχρωτάτη καὶ ἐντελὴς· λιπόσαρκος, οὐδεμίαν δὲ ὄρεξιν
εἶχε πρὸς οἰανδήποτε πρᾶξιν ἢ ἐργασίαν. Συχνάκις σφο-
δρότατοι πόνι τὴν καταλάμβανον, καὶ τότε ἐκυλίετο σπα-
σμοδικῶς ἐπὶ τοῦ τάπητος χάνουσα ἐπὶ τέλος τὰς αἰ-
σθήσεις. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ τρομερὰ αὕτη κρίσις τὴν
κατέλαβεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δείπνου.

— Ναί, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα, ἡ Ἀννούτα κατεβλήθη
πολὺ ἐξυθιμένησε παραδόξως ἀφότου ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐ-
ξοχίην. Δὲν ἠμπαρῶ νὰ ἐνωθήσω τί τρέχει . . . Ματρίονα,
μήπως ἀγαπᾷ κανέναν ἢ κόρη μας ; προσέθεικεν ἐξετά-
ζουσα μὲ τὸ μικρὸν κάτπτρον ἀνὰ χεῖρας τὸν ἀδαμάντινον
πιπερόφων (aigrette) ἐπὶ τῆς κόμης της.

— Ἀχ, ὄν εἰσεύρω ! . . . εἰσεύρω μόνον ὅτι εἶναι καλὴ
ἀσθενής ! . . .

Μετὰ τινὰς ἡμέρας προσεκλήθη ὁ ἰατρὸς τῆς Αὐτοκρα-
τείας, ὅστις ἐξετάσας ἐπισταμένως τὴν Ἀννούταν, εἶμεινε
κατάπληκτος ἐκ τῆς παρατηρηθείσης ἐν αὐτῇ ἀναμίαιας.

τοῦ γραφείου παντὸς ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων ἢ καὶ ἀ-
πλῶς ἀνεπτυγμένου ὀπωσθήποτε. Ἐφ' ᾧ συγκαίρουσιν αὐτῶ
ἀπὸ καρδίας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Γονεῖς φιλόγυροι πρὸς ἄσωτον υἱόν.

Ὁ πατήρ.

— Ἀχ, ἀχ, εἰς, ἀθλίει θὰ με καταστρέψῃς με αὐτὰς
τὰς σχέσεις ποῦ ἀπέκτησες ! . . . Σὲ βλέπω 'ς τὸ δρόμο
ποῦ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ δίνεις καλημέρας 'ς τῆς κυρίας ! . . .

Ἡ μήτηρ.

— Ἐχει ὄκαιο, παιδί μου, ὁ μπαμπᾶς τῆς καλημέ-
ρας νὰ μὴ τῆς δίνῃς νὰ τῆς δανεῖς μόνον.

ἣτις δὲν ἦτο ἀπηλλαγμένη σοβαρότητος καὶ κινδύνου. Μία
παρατήρησις ἐκυριάρχησεν εἰς τὴν διάγνωσιν αὐτοῦ. Ἡ
Ἀννούτα ἐν ἐπασχεν ὁσάκις ἦτο μακρὰν τοῦ μεγάρου.
Ἄρα τὸ κλίμα ἢ τὸ βῶρον τὴν ἐβλαπτε καὶ ὁ ἰατρὸς διέτα-
ξε ταξείδιον εἰς τὴν Ἰταλίαν ; Ἡ γὰρ τῆς Ἀννούτας ὀ-
πῆρξεν τόσον μεγάλη, ὥστε ὅταν ἡ πριγκήπισσα τῇ ἀνήγ-
γειλε τὴν παραγγέλειν ταύτην τοῦ ἰατροῦ, ὁ ἀσθενὴς ὀρ-
γανισμὸς της ὑπέστη κλονισμὸν καὶ ἐπιποθύμησεν. Ἡ πρι-
γκήπισσα εἰσήμανε ζητοῦσα βσιθειαν, μετὰ τινὰς δὲ σιγ-
μὰς δύο πρὸς τὴν εὐρίσκοντο πλησίον τῶν χειλέων τῆς Ἀν-
νούτας, τεινόμενα τὸ ἐν ὑπὸ τῆς Ματρίονας, τὸ ἄλλο ὑπὸ
τῆς Μάγδας. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν σιγμὴν ἡ ἐρρυπώω-
μένη χεὶρ τῆς γραίας ἀπόθησε σφοδρῶς τὴν χεὶρα τῆς
Μάγδας, ἣτις βραδέως ἔχυσε τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτη-
ρίου ἐντὸς λάστρας ἀνθέων κοσμοῦσας μετὰ πολλῶν ἄλλων
τὴν ἀΐθυσαν.

Κατὰ τὴν σιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ Μάγδα μετὰ
τῆς συνήθους αὐτῇ παγερῆς ταπεινότητος, ἐζήτησε τὴν
ἀδειαν ν' ἀπέλθῃ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παρὰ
τῶ ἀδελφῶ της.

Ἡ πριγκήπισσα ὠργίσθη κατ' ἀρχάς, διότι ἐπεθύμει ἀ-
κριβῶς κατὰ τὴν ἀπουσίαν της νὰ μὴ μείνῃ ἀνεπίδωκτος
ὁ οἶκος, καθ' ὅτι ἡ γυναιὴ Ματρίονα καὶ ὁ Ἰδάν θὰ τὰς
ἠκολούθουν εἰς τὸ ταξείδιον. Ἀλλὰ διὰ τῆς γνωστῆς ἀ-
στασίας τοῦ χαρακτῆρός της μετεπίσθη εὐθὺς ὡς ἡ δεσπι-
νὴς Ρόξ τῇ ὑπέδειξεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ
οἴκου, διότι θὰ μετεβαίνειν ὀπω· ἀρυσθῆ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ
της, ὅστις ἦτο ἀριστὸς γημικός, πλείονας γνώσεις περὶ τῶν
ἰδιότητων τῶν φαρμάκων, ἐπὶ τῶν ὀπιῶν ἢ ἀμυδραίων τῆς
ἦτο καταφανής.

Ἡ τερπνὴ ποιικίλια τοῦ ταξείδιου, πρὸ πάντων δὲ
αἰ καλλοναὶ τῆς Ἰταλίας, ἡ ἀδιάπαυστος μουσικὴ εἰς
τὰς ὁδοὺς, ἡ πλησμονὴ τῶν ἀνθέων, ὁ φαίερὸς ἥλιος,
ὁ καλανὸς οὐρανός, ἡ χλόη, τὰ δένδρα, ἡ κωνὴ θά-

Μεταξύ δύο μεθύσεων·

— Δέγεις λοιπόν ότι αυτό τὸ ντυζίκι εἶναι ὡραιότατο ;
— Τόσω πολὺ ὡραῖον, ὥστε ἕνα κωφάλαος ἄμα εἶ-
πε ἀπ' αὐτό, ὠμίλησε διὰ τὴν ξαναζητήση.

Διάστημα ἰππεὺς πηγαίνει νὰ φωτογραφηθῇ μετ' τὴν κυ-
ρίαν του.

— Κύριε φωτογράφε, δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο καλὸν
νὰ φωτογραφηθῶ μετ' τὴν φερβάδα μου ;

— Ὁ φωτογράφος θέλων νὰ φανῇ εὐγενής.

— Μὴ, κύριε, εἶναι πολὺ περιττὸν ἀφοῦ εἶσθε μαζὶ μετ'
τὴν κυρίαν ! . . .

— Εἶσαι πολὺ ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος· σήμερον τί
ἔχεις ;

— Ἐκείμην ἀνάσθητος ἐπὶ 8 ὀλοκλήρους ὥρας.

— Μπᾶ ! . . . μπᾶ ! Τί εἶχες ;

— Ἐκοιμώμην.

λασσα, ὅλα ταῦτα ἐπέδρασαν εὐεργετικώτατα ἐπὶ τῆς Ἄνι-
ούτας, ἣτις ἐντὸς ὀλίγου κατέστη ἀγνώριτος. Ἡ ροδόχρεια
τῆς ὑγείας ἐπανήλθεν εἰς τὰς παρειάς της καὶ κατεβρόχθη μετὰ
μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ὅλα τὰ ὄχι πολὺ ἀξιοδύναστα
ἐν σχέσει πρὸς τὴν πριγκηπικὴν τράπεζάν της φαγητὰ
τῶν ξενοδοχείων.

Ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἔφθασαν εἰς Ρώμην. Οἱ συνεχεῖς
ἐφ' ἀμάξης περιπάτου ἦτο ἡ προσφιλεστάτη τέρψις τῶν
δύο γυναικῶν. Ἡμέραν τινα ὅτε ὁ πολυτελής των τέτριπ-
πος διάσχισε βραδέως τὰς εὐρείας καὶ λευκὰς ὁδοὺς τῆς Ρώ-
μης, αἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀδελφῆς κόρης ἀπήστραψαν εἰς τὴν
θεὰν κολοσσισαίων ἀνθοδεσιμῶν.

— Ἄχ ! νονά, νονά ! . . . τολύπει, ἀνεμῶναι, ὀκιν-
θοῖ, ρόδα, ρόδα τόσον ὡραία, τόσον θαλαρῆ ! . . .

Ἀμέσως ἡ πριγκηπισσα διέταξε νὰ σταματήσῃ τὴν
ἄμαξαν, τὴν ὁποῖαν ἀράματα ἐπλήρωσαν αἱ εὐώδεις ἀνθο-
δέσμαι. Ἡ Ἄνιούτα, ὡς ἄλλοτε ποτε πρὸ τοῦ δυστυχοῦς
πριγκηπος· συζύγου τῆς ἀναδόχου της, ἔκυψε τὴν χαρίεσσαν
κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης καὶ ἔχρυσεν εἰς τὰ ἄνθη
ὀλοκλήρον τὸ εὐαῖδὸς αὐτῆς πρόσωπον. Καὶ ὡς τότε, χρυσᾶ
τινα νήματα τῆς μεταξίνης κόμης της· ἐνεπλέχθησαν εἰς
τὸν ἀκανθώδη κάλυκα ἐντὸς ῥόδου . . . (ἴμοι ! ὄπιον φρι-
κτὸν ἀποτέλεσμα ἔσχον τότε τὰ ἄθια ἐκεῖνα χρυσᾶ νή-
ματα, ὅπερ ὄμω· ἐντελῶς ἠγγόνουν αἱ δύο γυναῖκες ! . . .
Καὶ πάλιν ὡς τότε ἡ Ἄνιούτα ἀνυπερόμνω· ἔθλασε τὰς
περιπλακείσας τρίχας διὰ τῶν δακτύλων της· καὶ τὸν κά-
λυκα ἐκεῖνον τοῦ ῥόδου οὕτω περιπεπλεγμένον εἰς αὐτὰς,
τὸν ἔρριψεν ἔξω τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης.

— Ὄχ ! εἶπεν, αὖριον θὰ κάμω ὑψηλὴν τριχοκόμησιν·
εἶμαι πλέον πολὺ μεγάλη διὰ νὰ ἔχω κάτω τὴν πλεξίδα.

— Ὅπως θέλεις, εἶπεν ἡ πριγκηπισσα. Ἄλλ' ἐκεῖ
ἔξω τῆς ἀμάξης, ρωμαντικὴ περιπέτεια ἀνέμενε τὸν ἀπορ-
ριφθέντα κάλυκα. Μόλις αἱ χρυσᾶί τρίχες ἤστραψαν εἰς
τὸν ἥλιον, καὶ χειρῶν ἄνεμος χεῖρ νεαροῦ ἀνδρὸς ὠχρῶμε-

Δύο νέ·ι dandees καθήντα· εἰ· τὸν τροχιδορομον ἑκα-
τέρωθεν ἐντὸς γυνδροῦ χωρικοῦ, ὅστις, πρῶτην φράσιν ἐρ-
χόμενος εἰς τὴν πόλιν, τοῖς ζητεῖ πληροφορίας, καὶ τὸν
ἐρωτεύονται ἀνηλεῶς·

— Ἄ, μὰ σὺ, εἶσαι ἔξυπνος· ἀθροῦπις, λέγει ὁ εἶς· ἐξ ἐξ τῶν.

— Ἢ καλωσύνη σας, κύριε.

— Ἐπὶ τέλους δὲν εἶσαι βλάκας.

— Ὄχι, κύριε, ἀλλὰ βρισκόμεθα ἀνέμεσα σὲ δυὸ ἀ π'
αὐτούς·

— Εἶς κύριος μετ' τὸν ἑπταετῆ υἱὸν του ζητεῖ δωμάτιον
δι' ἐνοίκιον.

— Ἐχω πάντες μεγάλα κομμάτια ἔς τὰ ὀπίσθια, λέ-
γει ὁ χυθρὸς σπητρὸν κοκκύρης· Ἀλλὰ μόλις ἐκείνοι· ἐστράφη
εἰς νὰ δεῖξῃ τὴν ὁδόν.

— Ψέμματα πατέρα ! ἀνακαίξει ὁ μικρὸς βλέπων τὴν
ἐμβλωμένην περισκελίδα του· Ἐχει μὲν τρία μεγάλα κομ-
μάτια καὶ ἕνα μικρὸ ἔς τὰ ὀπίσθια του.

Τύποις Γ. Δ. Γεωργοπούλου Κουρσοῦμ-Λὰτ ἀριθ. 3

λάχρου καὶ ὄχι ὡραίου, ἀλλὰ συμπαθοῦς καὶ διακεκριμένου
τὴν μορφήν, τὸν ἤρπασιν ἀπὸ τοῦ ἐδῆφους μειδιῶν δ·α τὴν
παρὰ τὸν πτωσιν τοῦ ποιητικοῦ τούτου ἀντικειμένου παρὰ
τὸ· πόδας του. Εἰς τίνα ἀεὶ γε ὡραῖαν νύμφην τοῦ Βορρᾶ
ἀνῆκεν ἡ ὠχρόχρως αὐτῆ κόμη, ἣς μικρὸν ἀπόσπασμα
περιτύλισσε ρωμαντικῶς τὸ ἡμικλιστὸν ῥόδον τῆς θαλα-
ρᾶς Ἰταλίας ; Ἄ ! εἶχε μόλις παρατηρήσει ἐν τῇ διελ-
θούσῃ ἀμάξῃ ῥοδόλευκόν τινα νεαρῶτάτην καὶ ὡραῖαν μορ-
φήν ἐπιστρεφόμενην ὑπὸ τοιαύτῃ· κόμης καὶ ἔχρυσεν
ὡραῖα καστανᾶ, σχεδὸν ὑπέροτρα ὄμματα. Αὐτῇ λιπὴν
ἡ ἀγνωστος ἦτο ἡ ἰδιοκτητὴς τῆς ρωμαντικῆς παρακα-
ταθήκης, πιθανόν . . . Καὶ εἰ νὰ τὸ κάμῃ τώρα τὸ
ἄνθος μετὰ τὰ χρυσᾶ μεταξίνα νήματα ; νὰ τὸ εἶψῃ ; ὦ !
ὄχι ! ἦτο κρῖμα τόσον ποιητικὸν πρᾶγμα νὰ πλοκατηθῇ
εἰς τὰς ὁδοὺς ; . . . Νὰ τὸ κρῖψῃ ; ἀλλὰ εἰ τῷ ἐνδεέ-
φερην ἡ ἀγνωστος, ἣτις διέπλεον ἀπ' ἑμπερὸς του ταξίτη ὡς
δραμα ; ἐν τῷ μεταξύ τὸ πληροῦν τὴν ὁδὸν πλῆθος τὸν
ἀπόσθησε πρὸς τὸν τοῖχον, ὅπου παρατήρησεν ὅτι συνε-
κρούσθη πρὸς τὰς ὑελίνους προθήκας ἀδαμαντοπωλείου .
Ἄδιᾶφρον, εἴηκευλοσύθησε σκεπτόμενος, ἂν δὲν με ἐν-
διαφέρει τὸ πρόσωπον, με ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα ὡς ἄ-
θυρμα ποιητικὸν καὶ ὡς ρωμαντικὴ περιπέτεια τοῦ ταξιδίου
μου εἰς τὴν ρωμαντικὴν αὐτὴν χώραν.

Καὶ ἀνευ πλείονος διαταγῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀδαμαν-
τοπωλεῖον καὶ ἠγάρασε μετάλλιον κλεκτὸν ἐκ νημάτων
ἀργύρου, εἰς τὸ ἐνδόν τοῦ ὀπίου, ἐπεστρωμένον δι' οὐρανόχρους
σηρικοῦ, ἐτοποθέτησε τὰς χρυσᾶς τρίχας, ἀφ' ὧς τὰς ἐξέ-
πλεον ὅσον ἠδυνήθη ἀπὸ τοῦ κάλυκος. Ἐξεργόμενος τοῦ
ἀδαμαντοπωλείου ὁ νεαρὸς γάλλος ἰατρὸς Φραγκίσκος
Δορζιβάλλ, ὅστις, ἀποφράξας τοῦ πανεπιστημίου τῆς πα-
τριδος του, περιηγεῖτο χάριν ἐρπυρίων σπουδῶν, ἐπέπετο .
— Ἐὰν ἤμην ποιητὴς θὰ ἔγραφον ὡραιότατην σελίδα.

(Ἔπεται συνέχεια)
ΕΜΜ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΣΤΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Χ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ (ιατρός).

Ἐν Πέραν, ὁδὸς Ἀμπανοῦ Ἄρ. 36 (2—4 μ. μ.)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειω-
μένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτο-
γραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

ΓΛΥΚΕΡΙΝΗ ΚΡΙΝΩΝ

Ἡ τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χειρῶν ἐπι-
 δερμίδις, ἥτις καθ' ἑκάστην φθείρεται ἐκ τοῦ ἀτμοσφαι-
 ρικοῦ ἀέρος, τοῦ ἰδρῶτος, τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ
 ρυτιδοῦται προχωρούσης τῆς ἡλικίας δὲν προφυλάττε-
 ται ἐὰν ἐπιτριβῇ διὰ τοῦ Κορλιέ, τῆς γλυκερίνης καὶ λοιπῶν ψιμ-
 μυθίων, καθότι πάντα ταῦτα σχεδὸν κατασκευάζονται ἐκ ζωϊκῶν
 οὐσιῶν (πολλάκις ἀσθενούντων ζώων) ἢ μεταλλικῶν ὀξειδίων ἐπιφε-
 ρόντων τὴν καῦσιν, κηλίδωσιν, ρυτίδωσιν καὶ τελείαν αὐτῆς κα-
 ταστροφὴν. Τὸ μόνον σήμερον ἐν χρήσει φάρμακον τὸ προστατεύον,
 λευκαῖνον, καὶ καθιστῶν τρυφερὸν τὸ δέριμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν
 χειρῶν εἶναι ἡ Γλυκερίνη τῶν Κρίνων τοῦ διασήμου δερματολόγου
 G. FARIS καθότι δύναται ν' ἀφαιρῇ τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου
 (πανάδας), νὰ ἐξαλείφῃ τὰς ρυτίδας, νὰ ἀναζωογονῇ τὰς ζωϊκὰς
 τῆς ἐπιδερμίδος οὐσίας, νὰ παρέχῃ τὴν νεανικὴν τρυφερότητα, θερα-
 πείη πᾶσαν δερματικὴν ἀσθένειαν καὶ ἀποδίδῃ πᾶσαν στιλπνότητα
 καὶ λευκότητα κρίνου.

Δοκιμάσατε!

ΣΑΠΩΝ ΚΡΙΝΩΝ προστατεύων, λευκαίνων καὶ καθιστῶν στιλ-
 πνὸν καὶ τρυφερὸν τὸ δέριμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν.

ΠΑΙΠΑΛΗ ΚΡΙΝΩΝ POUDDRE DE LIS δροσίζουσα, λευκαί-
 νουσα καὶ διατηροῦσα τρυφερὰν τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ ἄνω εἶδη εὐρίσκονται μόνον ἐν Πέρα Δίοδος Χατζοπούλου ἀρ. 11
 ἐν δὲ τῇ Πόλει εἰς Καλπακτζηλάρ-Μπαση ἀρ. 26

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

Τῆς ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
 Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
 Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις
 ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐ κρατῶν τὸ πρῶτον
 φύλλον λογίζεται
 συνδρομητῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσληρόνονται
 ἐπὶ ἀποδείξει φερούσης τὴν σφραγίδα
 τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν
 τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Διευθύνται

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γαλατῆ Κουρσοῦμ-Χάν ἀρ. 23.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐ χρισίτης τοῦ ταλάντου (ὑπὸ Κ. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΥ πρεσβυτέρου.) — Χαῖρε Χάλλη πόημα (ὑπὸ Α. . .) —
 Ἀποφθίγματα. — Ἡ Ναυσικά, διήγημα, (ὑπὸ ΣΩΚΡ. ΣΑΡΗΒΑΣΕΒΑΝΗ). — Κύριοι καὶ ὑπηρέται (ὑπὸ Π.
 ΤΡΑΝΤΟΥ ἱεροκέρου). — Εἰς μίαν ἢ ὅποια δὲν με ἀγαπᾷ, ποίημα, (ὑπὸ ΚΑΕΛΑΘΟΥΣ ΒΑΣΑΡΑΚΗ). — Ὁ ἐ-
 πιτίτης τοῦ Γαζιμουσχάνε, (ὑπὸ Ι. ΠΟΛΥΤΟΥ). — Εἰς φίλον, ποίημα (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ)
 — Ἐπὶ τῶν ἠλίων, Φιλάνθρωπος κύων, Αἱ ὑψηλότεραι οἰκίαι τοῦ κόσμου — Δῆλωσις. — Πνευματικὴ κίνησις.
 Εὐτράπελα. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ Μαμαζέιλκα, μυθιστορία (Henry Greville) (ὑπὸ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ.)